

FEDERATIA SINDICATELOR DIN EDUCAȚIE

„SPIRU HARET”

Afiliată la Internaționala Educației

REVISTA PRESEI

22 octombrie 2018

HOTNEWS: Profesorii și dictatura. INTERVIU cu unul dintre autorii studiului privind valorile profesorilor din România. „Proporția celor cu atașament scăzut față de democrație este mai mare în rândul celor tineri”/ Ramona Florea

Sunt profesorii din România mai toleranți decât restul populației? 87% dintre profesori spun că democrația este bună pentru România și 45% susțin dictatura. Cum ar trebui să privim aceste date? Gabriel Bădescu, unul dintre autorii studiului "Educație pentru democrație în școlile din România", explică pentru HotNews.ro care este profilul profesorului român, cum pot părinții să schimbe școala și ce măsuri poate lua Ministerul Educației.

În primul rând, as vrea să clarificăm un aspect important, care a dus la titlurile din presă cu profesorii care susțin dictatura. Cum se împacă cei 87% care apreciază un sistem politic democratic ca fiind o opțiune bună sau foarte bună pentru România cu 45% dintre profesori care afirmă că ar fi foarte bine sau bine ca România să fie guvernată de un lider puternic, care ignoră rolul Parlamentului și al alegerilor? Cum ar trebui să privim aceste date?

Ideea că sistemele politice ar trebui să fie democratice s-a impus în ultimele decenii în aproape toate societățile, inclusiv în cea românească. În același timp, înțelegerea asupra ce este democrația a devenit tot mai "elastică". Ion Iliescu spunea în anii '90 că va construi în România o democrație originală. Putin descrie Rusia ca având un sistem democratic, ce-i drept unul diferit de cele vestice. Tot așa și liderii chinezi, descriu China drept o democrație. Marea majoritate a profesorilor cuprinși în studiu preferă ca România să fie democratică, însă o parte dintre ei par să înțeleagă acest termen într-un mod asemănător cu Viktor Orban: într-un discurs ținut la Băile Tușnad în 2014, premierul Ungariei spunea că democrațiile de succes sunt asemeni Rusiei, Chinei, Turciei și Indiei, și că vocile opoziției critice, a ong-urilor, a minorităților, dăunează societății atunci când critică liderii aleși de majoritate.

Datele pe care le avem din alte sondaje despre valorile democratice în populația României la momente diferite de timp indică un trend îngrijorător, care este mai accentuat în rândul tinerilor, iar sistemul educațional pare să fie una dintre sursele declinului.

Nu doar preferința unei părți dintre profesori pentru "un conducător puternic, care nu își bate capul cu Parlamentul și cu alegerile" arată că avem o problemă despre care s-a discutat prea puțin până acum, ci și răspunsurile la alte întrebări cuprinse în studiu. Un aspect important pe care îl semnalăm îi are în vedere pe profesorii tineri: proporția celor cu atașament scăzut față de democrație este mai mare în rândul lor decât în rândul profesorilor mai în vârstă.

Raportat la populația României, sunt mai toleranți? Valorile profesorilor reflectă valorile societății?

Sunt cam la fel, cu variații în funcție de întrebările folosite și de sondajele pentru întreaga populație pe care le folosim pentru comparație. Ori asta e o problemă serioasă, pentru că profesorii ar trebui să fie peste nivelul mediu al populației, tot așa cum ne așteptăm ca profesorii de matematică să știe mai multă matematică decât media populației.

Datele pe care le avem din alte sondaje despre valorile democratice în populația României la momente diferite de timp indică un trend îngrijorător, care este mai accentuat în rândul tinerilor, iar sistemul educațional pare să fie una dintre sursele declinului.

Dacă ați caracteriza profesorii din România, pe scurt, ce profil reiese din studiu?

Profesorii sunt foarte diverși din perspectiva a ce evaluăm în studiu și destul de asemănători întregii populații. O parte dintre ei văd clar că societatea ar trebui să se schimbe și că dezvoltarea presupune nu doar să avem IT-iști, medici, funcționari etc. bine pregătiți, ci, mai ales, să avem cetățeni care înțeleg lumea în care trăiesc, care votează și se implică civic cu sens.

Sunt mulți profesori care înțeleg că empatia, solidaritatea, toleranța și cooperarea sunt resurse ce trebuie cultivate. În același timp, alți profesori sunt prea puțin interesați de ce se întâmplă în afara specializării lor. Elevii învață cum funcționează societatea nu doar la orele de educație civică (extrem de puține și acelea) ci și observându-i pe profesori în interacțiunea cu ei, cu colegii lor, cu părinții și cu alți adulți. Din acest motiv, profesorii care tratează diferit oamenii în funcție de status social, etnie, religie, orientare sexuală, contribuie la reproducerea unor trăsături care ancorează societatea românească în trecut și creează vulnerabilități pentru viitor.

Ce ar trebui să înțeleagă un părinte din acest studiu? Dacă ar fi să prezentați unui părinte pe scurt studiul, ce i-ați spune?

Părinții sunt tentați adesea să găsească soluții de salvare care îi privesc doar pe copiii lor: să fie în clase fără elevi cu dizabilități, fără elevi romi sau din medii sociale precare. Prin alegerile de acest fel societatea acumulează inechitate, segregare, intoleranță, iar costurile le simțim cu toții.

Argumentul nostru principal este că școala ar trebui să formeze deprinderi, valori și norme care sunt greu de surprins în note și premii, dar care contează chiar mai mult decât rezultatele la bacalaureat, la testele PISA și la olimpiadele internaționale. De aceea, îi încurajez pe părinți să reflecteze asupra tipului de societate pe care și-l doresc, precum și asupra rolului școlii în educația copiilor lor. Îi îndemn să se implice activ în relația cu școala și să solicite nu doar ca profesorii să fie bine pregătiți pentru disciplinele lor, ci și pentru a educa elevii într-un mod potrivit unei societăți democratice. Profesorii care au astfel de însușiri ar trebui să primească recunoaștere și încurajări din partea părinților, cu atât mai mult cu cât sistemul pare să aibă o capacitate redusă în această direcție.

În al doilea rând, observăm că părinții sunt tentați adesea să găsească soluții de salvare care îi privesc doar pe copiii lor: să fie în clase fără elevi cu dizabilități, fără elevi romi sau din medii sociale precare. Argumentul nostru este că prin alegerile de acest fel societatea acumulează inechitate, segregare, intoleranță, iar costurile le simțim cu toții.

În al treilea rând, părinții, și nu doar ei, ar trebui să insiste mai mult pentru ca educația să devină o temă importantă pe agenda politicianilor, iar politicile să reflecte acest lucru. Politicienii care nu văd o miză în educație, precum și cei care vorbesc despre educație dar nu au soluții potrivite, ar trebui sancționați la urne.

Cum ar trebui să se raporteze profesorii la studiu?

M-aș bucura să îl citească și să se întrebe dacă rezultatele oferă descrieri cu sens ale profesiei lor. Studiul semnaleză mai multe probleme de informare și de înțelegere a unor aspecte despre educație într-o societate democratică din partea unor categorii însemnate de profesori. Pe aceștia sper să îi convingă să reflecteze asupra profesiei și a rolului de cetățean.

În același timp, problemele pe care le surprindem în studiu sunt în parte urmarea unei serii lungi de politici educaționale proiectate și aplicate fără susținere suficientă din partea profesorilor. Ar fi un câștig pentru ei și pentru societate dacă vocea lor ar deveni mai puternică în dezbaterile despre schimbări în educație.

Ce măsuri poate lua Ministerul Educației?

Din perspectiva celor mai mulți dintre indicatorii uzuali, școala românească este deficitară. Abandonul școlar ridicat, rezultatele la testele PISA, arată cu claritate acest lucru. Sper să convingem Ministerul (chiar dacă studiul apare într-o perioadă în care Educația are doar ministru interimar) că rolul educației de a pregăti buni cetățeni este vital, și că școala românească are probleme serioase și în această privință.

Amintesc aici trei dintre recomandările pe care le-am inclus în studiu: insistăm pentru o creștere substanțială a finanțării învățământului, în primul rând a salariilor pentru profesorii debutanți, pentru cei care lucrează cu elevi din categorii vulnerabile și pentru cei care predau în mediul rural. În condițiile finanțării din prezent, numărul școlilor care nu au profesori calificați este ridicat și în creștere rapidă. Diferențele dintre urban și rural sunt deja uriașe și vor crește și mai mult, în condițiile în care, lucru puțin știut, mai mult de jumătate dintre copiii și tinerii României locuiesc în rural.

În același timp, sistemul educațional ar trebui să aibă standarde mai stricte privind condițiile minimale pentru profesare, iar acestea ar trebui să fie aplicate uniform în raport cu nivelul școlar, tipul de localitate, și mediul social în care se află școala. De asemenea, pregătirea inițială și cea pe parcurs a profesorilor ar trebui să fie mai serioasă, incluzând și module de formare privind educația în medii diverse cultural și socio-economic.

CONTRIBUTORS: Profesorii. Câteva observații cu privire la un studiu/ Doru Valentin Căstăian

Face multe valuri pe Internet un studiu realizat de patru cercetători români (trei dintre ei de la Universitatea "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca) la comanda Fundației "Friedrich Ebert", studiu care sondează în mentalitatea profesorilor români cu privire la valorile democratice, la soarta europeană a României, dar și la câteva chestiuni spinoase și delicate din punct de vedere cultural.

Cum era de așteptat – cel puțin eu nu m-aș fi așteptat la altceva – studiul dă la iveală un portret psiho-etic complicat al profesorilor din România, cu poziții care sunt adesea contradictorii. De exemplu, deși 87% din totalul profesorilor apreciază democrația ca fiind o opțiune bună pentru România, 45% ar susține un lider puternic care să reducă rolul Parlamentului. Cu adevărat surprinzător (sau poate nu) mi se pare faptul că opțiunile ne- sau anti-democratice (România să aibă un conducător autoritar, să aibă la conducere un regim militar, să fie guvernată religios, să iasă din UE) sunt, la absolut toate capitolele, mai răspândite la profesorii sub 35 de ani decât la ceilalți. Profesorii prezintă, de asemenea, o încredere scăzută în instituții, iar dintre aceste instituții, cele mai apreciate sunt armata (79%), Biserica (62%), poliția (59%) și... Uniunea Europeană (59,3%). De asemenea, profesorii au, în general, o imagine proastă despre ONG-uri, deși sunt masiv membri de sindicat. Unul dintre cele mai delicate aspecte relevate de studiu este reprezentat de nivelurile de toleranță socială. Procente semnificative ale profesorilor resping cel mai adesea persoanele dependente de droguri (58,7%), persoanele dependente de alcool (53,6%), persoanele de etnie romă (42,5%), homosexualii (33,7%), ba chiar și partenerii necăsătoriți (33,1%). Lucrul este în primul rând surprinzător dacă ne gândim că majoritatea profesorilor sunt și diriginți și activează efectiv, ca parteneri sau inițiatori, în proiecte de combatere a traficului și consumului de droguri, precum și în proiecte de combatere a discriminării. Trebuie menționat, totuși, că acestea sunt categorii sociale pe care procentele menționate dintre profesori nu și le-ar dori ca vecini, lucru explicabil în parte prin aceea că unele categorii (consumatorii de droguri, alcoolicii, romii) sunt asociate în imaginarul colectiv cu delincvența potențială (conform lui Gibson, asocierea unui grup cu un potențial pericol reprezintă un predictor important al respingerii acelei categorii). Această explicație este mai puțin credibilă în cazul homosexualilor sau persoanelor necăsătorite, unde putem suspecta mai degrabă prejudecăți de factură religioasă și culturală decât sensibilitatea la un pericol prezumtiv. Aș nota, totuși, că refuzul de a locui în vecinătatea unor astfel de categorii nu implică necesarmente raportarea discriminatorie la ele în procesul educativ și nici nu înseamnă că profesorii respectivi se vor achita deficitar de sarcina de a face o educație democratică și incluzivă de calitate. Alte aspecte relevate de studiu se referă la valorizarea puternică a familiei de către profesori, care condamnă în general violența familială, deși există procente semnificative (31,6%) care consideră că violența împotriva copiilor este uneori justificată. În ciuda unor procente semnificative de profesori cu opinii care ridică măcar semne de întrebare cu privire la nivelul general de toleranță și spirit democratic în școala românească, un procent uriaș de profesori consideră ca fiind fundamentale valori precum toleranța și respectul pentru alte persoane (96,1%) sau lucrul în echipă și cooperarea cu semenii (96,9%), spre deosebire de supunere (agreată în proporție de 39,1%, aflată pe ultimul loc în ierarhia valorilor preferate). De asemenea, merită remarcat că unul din opt profesori se pronunță direct în favoarea segregării școlare pe criterii etnice, în vreme ce un profesor din cinci nu agreează explicit plasarea copiilor în clase mixte, variate din punct de vedere etnic. Studiul furnizează și alte date interesante.

Pentru cei dispuși să încerce să înțeleagă și nu să se indigneze, imaginea este mai degrabă deconcertantă și greu de înțeles. Așa cum văd eu lucrurile, cred că studiul arată că procente semnificative dintre profesorii români au mai degrabă o înțelegere superficială și declarativă a spiritului și principiilor democratice și europene, manifestă un scepticism marcat față de instituțiile locale, pe care nu le văd ca fiind cu adevărat eficiente și funcționale în spirit european, că există dificultăți reale în trecerea de la teorie la practica efectivă a toleranței și a gestionării diversității. De altfel, secțiunea "Concluzii" a studiului amintit confirmă aceste aspecte, enumerând „proporția îngrijorătoare a profesorilor care manifestă un atașament scăzut față de prezența unui regim democratic în țară” printre constatările sintetice ale studiului, alături de „nivelul scăzut de toleranță socială.”

Pentru mine, profesor aflat de aproape 16 ani în sistemul public de educație, aceste aspecte nu sunt surprinzătoare. Le-am constatat și empiric în decursul anilor în care am interacționat (și în calitate de

formator și metodist) cu mulți profesori. De aceea, risc să avansez câteva ipoteze cu privire la (unele dintre) cauzele acestei stări de fapt. Merită de asemenea menționat că, în fond, opiniile profesorilor români reflectă destul de fidel opiniile majorității populației României.[1] De fapt, ca să fim absolut riguroși, să spunem că, în general, profesorii sunt, în medie, mai toleranți și mai deschiși decât restul populației, chiar și în comparație cu cei care au studii superioare.[2] Situația necesită însă o explicație dacă ne gândim că profesorii au fost supuși, cel puțin în teorie, unor sesiuni de formare pentru democrație și educație incluzivă și că ei sunt cei care trebuie să formeze generațiile care să asigure României de mâine un loc în Europa democratică.

Aș remarca încă o dată „atașamentul scăzut” al unui procent semnificativ al profesorilor față de valorile democratice. Voie sau nu, studiul atinge, cred, un aspect esențial. Bazându-mă pe datele prezentate în studiu, aș spune că profesorii nu resping la nivel teoretic și declarativ valorile europene. Doar că le este greu să le vadă realizabile în România și încorporate de facto în instituțiile românești. Și mă întreb cine i-ar putea condamna? Sistemul de educație românesc este efectiv unul foarte rigid și inertial, iar modalitățile de titularizare țin profesorii – pe suplinitori cel puțin – într-o stare de dependență ciudată față de consiliile de administrație ale școlilor și, acolo unde directorii au capacitatea de a le influența decisiv pe acestea, de directorii înșiși. Mă întreb cum ar putea dezvolta „atașament” față de democrație un cadru didactic care are de ales între verticalitate și siguranța postului. Mă întreb, de asemenea, cum ar putea dezvolta rutina cooperării, toleranței și dialogului membrii unei categorii sociale atacate agresiv, simplist și maniheistic în ultimii ani, oameni cărora li s-a dat prea rar ocazia să se exprime sau să-și manifeste personalitatea așa cum trebuie în spațiul public. De asemenea, spun cu convingere că majoritatea covârșitoare a cursurilor și activităților de formare care ar fi trebuit să dezvolte o sensibilitate și o mentalitate democratică la profesori (în special la cei tineri care, după cum am văzut, reprezintă procentul iliberal cel mai semnificativ) nu au fost decât vânări superficiale de credite transferabile, ocazii de a umple dosarele pentru gradații (atât pentru formatori, cât și pentru formabili), iar atunci când s-au ținut mai serios, au fost prea adesea simple recitări lozincarde, ideologice și imperative ale unor comandamente pe care cei mai mulți profesori le-au văzut drept irealizabile în România zilelor noastre. Să nu ne amăgim. Atașamentul față de valorile democratice nu se poate impune cu scârba, plictiseala sau frica. Este nevoie de o transvaluare reală, de o transformare interioară profundă, deopotrivă afectivă și intelectuală, pentru care este nevoie de cooperare reală, de contactul efectiv cu practicile democratice, accesul la marile idei ale filosofiei politice, de un mediu social stimulant și fertil și de o anumită dispoziție larg instituțională. Fără toate acestea, pur și simplu nu ne putem aștepta ca profesorii să obțină scoruri mai bune la „atașament democratic” decât restul populației.

Fără să neg un anumit rasism aproape omniprezent în cancelariile românești – ca și în alte medii instituționale – un rasism mai degrabă tradițional și difuz, care am simțit arareori că ar merge până la agresiune sau până la discriminare reală în sala de clasă, aș spune că există câțiva factori suplimentari care ar explica toleranța socială scăzută a unor profesori. Spre deosebire de alte categorii profesionale care au de dependenți de droguri, alcoolici sau probleme cauzate de elevi proveniți din medii foarte sărace (de foarte multe ori, romi) doar din presă, profesorii întâlnesc acești oameni zi de zi. Sunt elevii lor, sunt părinții elevilor lor, rudele sau prietenii elevilor lor. Întrebându-ne de ce profesorii nu și i-ar dori pe mulți dintre ei drept vecini, am putea avea în minte și faptul că, de cele mai multe ori, profesorii – și psihologii școlari – sunt singurii care le sunt în mod real aproape acestor oameni. Sunt conștienți că, pentru mulți dintre cei care se grăbesc să-i înfiereze pe profesori pentru toleranța scăzută, sunt mulți oameni care nu au întâlnit vreodată un adolescent cu probleme legate de droguri, de alcool sau de violență. Nivelul scăzut de toleranță nu este necesarmente rezultatul rasismului sau al închiderii față de valorile europene. Poate fi inclusiv rezultatul expunerii la o luptă îndelungată și inegală cu rele cronice în fața cărora profesorii sunt, de multe ori, singuri. Realmente singuri. Nenumaratele formulare completate lunar rămân fără vreo finalitate, nu se reflectă în vreo politică publică eficientă, copiii cu probleme legate de droguri nu beneficiază de vreun program serios de reabilitare sau de consiliere, copiii loviți sau abuzați rămân, de foarte multe ori, loviți sau abuzați ș.a.m.d. Nu este, poate, deplasat atunci ca, la un moment dat, să vrei să fugi de proximitatea celor pe care îi asociezi cu probleme enorme, copleșitoare și aflate dincolo de puterea ta.

Pentru cei din afară, poate pare că sistemul se ocupă de toate. Zeci sau sute de mape oficiale și portofolii ministeriale sau din inspectorate sunt pline de planuri de intervenții, strategii instituționale,

parteneriate și alte forme de colaborare, prognoze și diverse alte scamatorii birocratice. Dar este o iluzie. Puține intervenții au loc în profunzime, puține acțiuni cu adevărat semnificative, care să schimbe efectiv mentalități sau care să dea oamenilor cu probleme soluții reale. Sistemul de educație și societatea în ansamblu (totalitatea prezumtivilor parteneri sociali ai profesorilor) interacționează distructiv, de decenii întregii, într-o spirală descendentă care ne poartă spre dezastru. Trebuie să ne privim în față, cu curaj, chiar dacă nu ne va plăcea ce vedem. Dar trebuie s-o facem cu toții. Profesori, părinți, creatori de politici publice, oameni de afaceri, ong-iști etc Nu, profesorii nu trebuie să devină țapi ispășitori pentru o situație dezolantă la care am contribuit cu toții. Prezumtivul retard etic și intelectual al profesorilor români este explicația unilaterală, trunchiată și simplistă care convine de minune tuturor părinților cărora nu prea le iese parenting-ul, tuturor oamenilor politici care n-au putut gândi un ansamblu coerent de politici publice în treizeci de ani, precum și tuturor vânzătorilor de iluzii și de soluții minune de tot felul.

Nu încerc să justific nimic și nu încerc să-i scuz pe profesori. Nu pretind că am epuizat cauzele pentru care nu avem o elită profesorală mai deschisă și mai educată democratic: asta va fi, eventual, treaba sociologilor. Am ținut să fac, totuși, câteva nuanțe. Am văzut de-a lungul timpului, printre profesori, destulă indolență și superficialitate, am văzut lene intelectuală, am văzut multe prejudecăți și multă inerție intelectuală, mult fatalism și multă moralitate laxă. Dar le-am văzut și la restul populației, le-am văzut și la cei care sar mereu primii să dea cu piatra. Și nu văd de ce am avea o profesorie care să fie fundamental altfel decât populația din care provine. E momentul ca noi, profesorii, să privim adânc în noi înșine, să răspundem la ceea ce este cu adevărat profund neliniștitor în acest studiu, la ceea ce aceste cifre seci ne spun despre noi. Să începem să (re)citim cărțile fundamentale, să ne chestionăm valorile, să ne suspectăm încremenirile în proiect, să redevenim disponibili și atenți la cei din jur. Să încercăm să înțelegem ce anume din mecanica anxioasă a lumii de azi ne face să visăm la dictaturi militare și să ne întrebăm când și cum am devenit atât de fataliști. Dar e momentul, de asemenea, ca toți ceilalți s-o facă. Dacă ne veți transforma în suspectii și inamicii de serviciu nu vom ști nici să rezolvăm problemele copiilor și nici să răspundem larmei sinistre de dincolo de zidurile clasei decât visând dictatori sau teocrați salvatori. Iar atunci vom pierde cu toții.

REPUBLICA: „O masă caldă la școală” - un experiment deocamdată doar teoretic/ Bogdan Misăilă

Inițiat de guvernul Cioloș, cam din fuga calului, pe ultima sută de metri a guvernării sale printr-o ordonanță de urgență și apoi continuat de guvernele PSD, tot prin ordonanțe de urgență (două), „proiectul pilot” prin care li se dă o masă caldă elevilor din 50 de unități școlare este studiat și răstudiat de guvernanți.

De trei ani se analizează impactul acestui „proiect pilot”, foarte probabil echivalentul din învățământ al renumitelor și consacratelor „studii de fezabilitate” din industrie și transporturi.

E complicat și complex! Proiectul ăsta de lege, care ar putea fi aprobat cât ai zice pește, cere o analiză „adâncă” ce se reduce la o simplă întrebare: e bine să le dăm copiilor o masă caldă sau nu e bine?

Că de lipsă de bani nu poate fi vorba. Bani pentru implementare există - conform notei de fundamentare publicată de Guvern, sumele necesare fiind deja disponibile în bugetul instituțiilor implicate: pagina 6, punctul 7 al documentului.

Criză de „know-how”? Nici pomeneală! Sunt o mulțime de firme de catering care pot fi contractate prin intermediul sistemului de licitații la nivel local și care sunt mai mult decât în stare să asigure serviciile, fără a mai fi nevoie de specialiști din partea statului. La câte festivaluri de mâncare am văzut în ultimii ani, am putea fi campioni mondiali la capitolul ăsta.

Nu se justifică din punct de vedere politic? Și motivul acesta pică cu brio. Toți părinții/bunicii copiilor îi vor vota la viitoarele alegeri cu două mâini, dacă ar putea. Există, totuși, în acest caz, o mică chichiță. Anul ăsta nu este an electoral. Pentru că, dacă ar fi fost... ehei, alta ar fi fost povestea!

Însă, nu este nicio problemă, nu mai este nevoie decât doar de o singură ordonanță de urgență care să ducă marele proiect pilot până în „douăzeci-douăzeci”, când legea ar putea fi aprobată.

În comparație cu situația catastrofală de la noi, în Marea Britanie, elevii din școlile primare și secundare beneficiază de o masă caldă încă din 1947(!) – da, ați citit bine, 1947. Costurile meselor au fost integral acoperite de către stat până în 1980, an în care Margaret Thatcher a schimbat regulile jocului și a hotărât subvenționarea lor.

Studii de impact în legătură cu programul meselor calde din Marea Britanie se găsesc pe website-ul guvernamental și pot fi accesate de către oricine, aici.

O altă diferență majoră față de sistemul românesc este că programul elevilor este de la 9:00 până la 15:00. Uneori elevii pot sta chiar și după ora 15:00, dacă ținem cont și de programul de „after school” pe care unele școli îl oferă.

Un astfel de program, evident, încurajează părinții să-și caute joburi. Prin urmare, numărul de asistați sociali scade, cel al angajaților crește (sic!), economia locală și contribuțiile la bugetul de stat cresc și ele, iar banii investiți de stat în aceste mese (dacă nu chiar mai mulți) se întorc la buget. Se realizează astfel și un circuit închis al banilor. Este un sistem care este documentat și funcționează brici din o mie nouă sute patruzeci și șapte.

ROMÂNIA CURATĂ: Președintele federației asociațiilor de părinți: „Avem nevoie de educație sexuală în școli”/Cristian Ghingheș

Într-o postare pe Facebook, Iulian Cristache, președintele Federației Naționale a Asociațiilor de Părinți din Învățământul Preuniversitar (FNAP-IP), organizație membră a alianței noastre pentru Școli Curate, a afirmat că educația sexuală în școli este necesară, subliniind că România este frunțașă în ceea ce privește nașterile în rândul mamelor adolescente:

Având în vedere reticența părinților de a comunica cu propriii copii și faptul că mai bine obții o informație diseminată de către un profesionist, și nu obținută de pe un motor de căutare, repet, DA, avem nevoie de această educație.

Opționalul „Educație pentru Sănătate” trebuie revizuit, astfel încât să fie ales de către părinți, în toate unitățile de învățământ. Avem date statistice care spun că avem prea multe copile care nasc la o vârstă fragedă (11-14 ani). Avem nevoie să-i informăm (pe elevi), dar trebuie să avem o mare atenție la cine predă aceste notiuni și, bineînțeles, modul în care sunt prezentate în funcție de ciclul de învățământ (primar și gimnazial). S-au încercat, de-a lungul anilor, colaborări cu tot felul de ONG-uri, care, prin modul în care au transmis informația, au abuzat emoțional copiii.

Totuși, Iulian Cristache atrage atenția că educația pentru sănătate nu ar trebui să facă parte din trunchiul comun, dar să existe o mai mare libertate pentru alegerea curriculumului la decizia școlii (CDS):

Ar fi prea mult o ora pe săptămână numai pentru această disciplină. Se fac presiuni, binevenite, să avem și educație juridică și financiară, de aceea spun că toate aceste informații trebuie să intre pe CDS, iar părinții să fie informați corespunzător. Din păcate, CDS a devenit instrumentul directorilor pentru a completa normele didactice ale profesorilor din școala respectivă. Poate într-un final, domniile directori consideră că învățământul trebuie să fie centrat pe elev, nu pe profesor.

Susținem cele spuse de președintele FNAP-IP atât în ceea ce privește educația sexuală în școli, cât și în chestiunea curriculumului la decizia școlii. O libertate mai mare de decizie în rândul comunităților locale și școlare în alegerea anumitor materii studiate, pe lângă de cele din trunchiul comun, este necesară.

CURIERUL NAȚIONAL: 130 de studenți din Iași și Suceava vor obține abilități practice de muncă

Fundația Dreptul la Educație anunță demararea proiectului „Simulator de Carieră”, care își propune să susțină creșterea gradului de angajabilitate a 130 de studenți din regiunile Nord-Est și Sud-Est, prin participarea la programe de învățare la locul de muncă.

Proiectul este finanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020, axa prioritară Educație și Competențe, și are o valoare totală de 1.156.214,79 lei din care 1.129.687,61 lei fonduri nerambursabile. Proiectul se derulează pe o perioadă de 24 de luni, începând cu 25 septembrie 2018.

În cadrul acestui proiect sunt implicați alți 3 parteneri, care vor asigura pregătirea teoretică, dar și practică a studenților și integrarea lor pe piața muncii: Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași, Universitatea Ștefan cel Mare Suceava și OTP Bank România.

Obiectivul general al proiectului este creșterea gradului de angajabilitate a 130 de studenți din regiunile Nord-Est și Sud-Est, prin participarea la programe de învățare la locul de muncă.

Proiectul „Simulator de Carieră” contribuie la atingerea obiectivului specific al programului, ca cel puțin 44% din studenții care au parcurs programele de învățare la locul de muncă să acceseze un job într-o companie, ca urmare a sprijinului primit.

Beneficiile vizate la nivelul grupului țintă se vor reflecta la nivel local, regional și național. Astfel, ele se traduc în beneficii atât pe termen scurt, cât și pe termen lung:

- creșterea gradului de conștientizare asupra avantajelor participării la programe de învățare la locul de muncă, prin intermediul campaniei de promovare și sesiunilor de consiliere;
- formarea și dezvoltarea competențelor profesionale adaptate la cele mai recente schimbări de pe piața muncii;
- formarea și dezvoltarea competențelor transversale, transferabile, necesare pentru a menține competitivitatea unui angajat;
- creșterea ratei de ocupare a tinerilor la nivel local, regional și, implicit, la nivel național;
- dezvoltarea de parteneriate sociale pentru optimizarea ofertei educaționale în sectorul tehnologiei aplicate în domeniul financiar-bancar.

ADEVĂRUL: Cel mai bine clasată universitate din România în ultimul top mondial. „Aceste rezultate trebuie apreciate în raport cu subfinanțarea cronică a învățământului”/ Florina Pop

Times Higher Education (THE) este unul dintre clasamentele mondiale ale universităților din lume și a fost recent dat publicității.

Potrivit Times Higher Education (THE), Universitatea Babeș-Bolyai este singura universitate românească inclusă în clasamentul aferent Științelor Educației, ocupând poziția 401+.

„În ceea ce privește domeniul Business&Economics, UBB se situează pe poziția 501+, alături de Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași, Universitatea din București și Academia de Studii Economice din București, clasamentul evaluând programele de Business & Management, Economie, respectiv Finanțe-Contabilitate”, se arată într-o informare a UBB.

Aceeași sursă precizează că UBB ocupă în clasamentul privind Științele Sociale poziția 601+, alături de Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași. În topul despre Științele Sociale apare și Academia de Studii Economice din București în intervalul 501-600. Reprezentanții UBB susțin că acest top centrat pe domeniul Științelor Sociale are la bază criteriile: evaluarea programelor Comunicare și Studii Media, Geografie, Sociologie, respectiv Studii Politice & Internaționale.

Prof. univ. dr. Daniel David, prorectorul UBB responsabil de cercetare, competitivitate-excelență și publicații științifice, subliniază că: „Aceste rezultate de excepție trebuie să fie apreciate prin raportare la subfinanțarea cronică a învățământului superior din România. Rezultatele și poziționarea în clasamentele internaționale de prestigiu reconfirmă statutul Universității Babeș-Bolyai și gradul ridicat de încredere pe care îl are”, subliniază prorectorul UBB responsabil cu cercetarea, competitivitatea-excelența și publicațiile științifice, Daniel David.

THE este unul dintre cele mai prestigioase topuri internaționale de clasificare a universităților. Criteriile de realizare a clasamentului țin cont de predare, cercetare, relația cu mediul socio-economic și internaționalizare.

ADEVĂRUL: Cine sunt profesorii care au băgat Rusia în Universitatea Craiova pe ușa din dos. „Pot să semneze și să organizeze orice”/ Ana Popescu

Profesorul Sorin Liviu Damean, decanul Facultății de Științe Sociale de la Universitatea Craiova, și lectorul universitar Florin Păsătoiu, din cadrul aceleiași instituții, sunt acuzați că au băgat numele instituției într-o poveste de care rectoratul nu avea habar. Mai exact, cei doi profesori sunt membrii fondatori ai unei asociații care ar fi semnat din partea României un memorandum de colaborare cu Rusia.

Povestea semnării memorandumului a început pe data de 10 octombrie, când purtătorul de cuvânt al MAE rus, Maria Zaharova, a anunțat că Ministerul de Externe al Rusiei intenționează să creeze o comisie de experți ruso-română pentru diplomație publică, dialog științific și cultural. "Crearea acestei comisii este prevăzută în Memorandumul pe care Academia Diplomatică a Ministerului rus de Externe și Universitatea din Craiova planifică să-l semneze cu prilejul împlinirii a 140 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre Rusia și România, a spus Maria Zaharova.

În următoarea zi, pe 11 octombrie, a venit reacția Universității din Craiova. "Universitatea din Craiova nu a semnat și nu intenționează să semneze niciun memorandum cu Academia Diplomatică a Ministerului rus de Externe. Ne exprimăm stupefacția cu privire la implicarea numelui Universității din Craiova în acest comunicat al Ministerului rus de Externe, cu atât mai mult cu cât asemenea acorduri interinstituționale pot fi semnate doar de rectorul universității, după aprobarea lor în Consiliul de Administrație și în Senatul universitar", se arată în comunicatul de presă semnat de rectorul Universității din Craiova.

A urmat reacția șefei Centrului Rus pentru Știință și Cultură de la București, Natalia Mujenikova, care a făcut public numele asociației care a semnat, din partea României, memorandumul cu Rusia: Centrul pentru Politica Externă și Studii de Securitate.

Ce au speculat rușii

Conform datelor din Registrul Național ONG, Asociația „Centrul pentru Politică Externă și Studii de Securitate” este înființată de patru membri fondatori: Florin Păsătoiu (președinte), Cristian Nițoiu (vicepreședinte), Jason Strakes (secretar general) și Sorin Liviu Damean (membru fondator). Asociația are formă juridică și funcționează ca un ONG. În paralel, însă, există și o structură în cadrul Universității din Craiova care poartă aceeași denumire: Centrul pentru Politică Externă și Studii de Securitate, structură înființată de către Consiliul Facultății de Științe Sociale, structură validată de Senatul Universității.

Oficial, asociația a fost înființată pentru a putea finanța centrul din universitate atunci când organizează diverse evenimente. "Rectoratul nu a avut habar ce fac cei doi profesori cu asociația lor. Pot să semneze orice, pot să organizeze orice, au responsabilitate juridică. Problema cea mare este, însă, că fac multe lucruri sub umbrela universității, fără ca cineva să știe. Iar rușii au speculat asta, au încercat să profite de simpatia celor doi profesori craioveni pentru Moscova", au declarat surse din cadrul Universității Craiova.

Profesorii Păsătoiu și Damean, interesați de relațiile româno-ruse

În ultima perioadă, Sorin Damean, dar mai ales Florin Păsătoiu au organizat la Craiova multe simpozioane, au participat la conferințe și au fost în vizită la Moscova pentru a participa la diverse întâlniri. De altfel, pe contul personal de Facebook al lectorului Păsătoiu apar numeroase articole care fac referire la propaganda rusească.

"Să dispară Centrul din Universitate"

Pe data de 12 octombrie s-a întrunit Consiliul de Administrație al Universității din Craiova. Conform portalului Republica Oltenia, "în cadrul ședinței, rectorul Cezar Spînu i-a cerut cu severitate, pe un ton deloc colegial, decanului Facultății de Științe Sociale, prof. univ. dr. Sorin Liviu Damean, să dispară de urgență acest centru din universitate". Mai mult, rectorul Spînu ar fi dispus trimiterea lectorului Păsătoiu în fața Comisiei de Cercetare Disciplinară și Administrativă a UCV.

ȘCOALA9.ro: Dezvoltare personală prin mandala și Lego/ Irina Anghel

Copii de gimnaziu din Iași participă la ateliere de discurs public, arte sau inginerie la o școală alternativă organizată de o echipă de adolescenți.

„Aaa, facem mandala”, dă verdictul o fetiță, imediat ce o liceană începe să le explice ce vor desena. Într-un subsol luminos ca o poiană, fetița cu cozi împletite și sarafan și un băiețel cu tricou cu dinozaur trasează atenți contururi pe care le vor umple cu pătrate, cercuri, romburi, picături, dungi oblice și spirale, formând modele simetrice închipuite pe loc. Simbol al Universului în ritualuri budiste, mandala este azi exercițiul de imaginație și prilej de inaugurat pixuri cu sclipici la atelierul de arte din cadrul Step Up.

Step Up este un proiect de dezvoltare personală pentru copii cu vârste între 10 și 13 ani, care s-a desfășurat în această vară la Iași. Realizate în întregime de o gașcă de adolescenți ieșeni, atelierelor de arte, public speaking, dezvoltare personală și inginerie au țelul de a-i învăța pe copii lecții care nu se predau între două sunete de clopoțel: despre lumile lor interioare și cum să le scoată la suprafață. Creierul proiectului este Ana-Maria Pricop, din toamnă studentă la Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. În vara lui 2017 a participat la Oxford for Romania, o școală de vară academică organizată la Oxford de un grup de români plecați în Marea Britanie, care vor să le ofere elevilor din România o experiență completă de învățare la nivel

înalt. Acolo a urmat toate cursurile care i-au trecut prin cap, de civic engagement, până la astrofizică și antreprenoriat, și a rămas cu o idee: poți face atât de multe dacă îți deschizi mintea și te încapătănezi să nu irosești timpul. Acest gând s-a transformat, câteva luni mai târziu, în inițiativa unui proiect despre educație.

La școală, înveți și apoi te joci. La Step Up, înveți jucându-te: „Copiii au venit la început ca la școală, însă s-au bucurat când au înțeles că aici ne jucăm și facem tot felul de activități interactive împreună”, spune Nicu Chetariuc, elev într-a XII-a, singurul băiat din echipa Step Up, care coordonează împreună cu Alexandra Brem activitățile zilei.

Echipa Step Up este formată din șapte membri. „Fiecare are o personalitate foarte faină”, povestește Ana, care le-a trimis înaintea primei întâlniri un test de personalitate DiSC, pentru a vedea cât de compatibili sunt unul cu altul. Cei șapte nu se cunoșteau înainte; Ana a fost cea care i-a adunat, distribuind pe Facebook un formular de înscriere. La început voluntarii au fost împărțiți pe departamente IT, HR, PR, însă între timp s-au hotărât să ignore acronimele și să facă fiecare câte ceva din toate.

„Funcționăm foarte bine ca echipă”, zice Alexandra, arătându-le celor doi copii modele de mandala pe telefon. Între timp, Nicu pune muzică, merge la supermarket să cumpere apă și sfoară, și pregătește următorul atelier al zilei, cel de dezvoltare personală. În decembrie 2017, Ana a împărțit 300 de chestionare prin școli elevilor de gimnaziu pentru a-și testa teoria cum că aceștia au pasiuni și curiozități dincolo de programa școlară. I-a întrebat ce le-ar plăcea să învețe și a primit înapoi răspunsuri precum minerit, cum funcționează universul, cusut, civilizații din Antichitate sau cum să-și controleze emoțiile. Astfel, proiectul ei independent a dobândit o formă și un scop: ateliere de dezvoltare personală pentru copii de 10-13 ani „care să-i ajute în viață”, în care să învețe, jucându-se, mai multe despre ce-i interesează și despre ei înșiși.

După ce echipa Step Up s-a întregit în ianuarie, au urmat câteva luni de căutări. Voluntarii au făcut mult brainstorming, au cercetat posibile idei de ateliere, s-au gândit la cine și unde le-ar putea susține, la persoane care să îi ajute, la finanțare. Au pus multe întrebări, dar, mai ales, au căutat oameni care să le pună lor întrebări „bune” despre proiect. În aprilie, au definitivat atelierele Step Up iar în iulie acestea au prins viață, finanțate din fondurile strânse prin organizarea unei serii de talente, participarea la un Cros pentru școli și taxele plătite de participanți (50 de lei pentru două luni). La atelierul de arte, copiii meșteresc portrete și obiecte de vestimentație și învață despre istoria artei alături de două eleve de la Liceul de arte „Octav Băncilă” din Iași. La public speaking, Angela Ifrim, speaker și trainer profesionist, îi ajută să devină mai îndemânatici la controlul emoțiilor și la improvizarea discursurilor. Atelierul de inginerie, coordonat de liceenii de la Creatoria, proiect care își propune să explice principiile de mecanică prin Lego, le dezvoltă copiilor spiritul practic, abilitățile de lucru în echipă și atenția distributivă. Iar la atelierul de dezvoltare personală, susținut de toată echipa Step Up, participanții se împrietenesc cu diverse emoții și stări, descoperă ce înseamnă încrederea, autocontrolul și ce tip de învățare li se potrivește.

La fiecare atelier participă în jur de șapte copii. „Pentru că sunt destul de puțini, reușim să lucrăm direct cu fiecare, să le răspundem la întrebări și să învățăm unii de la alții”, spune Ana. Atelierul de dezvoltare personală este cel mai popular: aici, copiii se joacă timp de o oră și, fără să-și dea seama, învață sensul unor denumiri mari pentru sentimente și mai mari. După atelierul cu mandale, la dezvoltare personală participanții descoperă ce este empatia: printre altele, își lipesc bilețele cu nume de personaje pe frunte și încercă să ghicească „cine sunt”, se fugăresc într-un joc combinație între „Piatră, hârtie, foarfece” și „Țară, țară, vrem ostași” în care toți ies câștigători, și vorbesc despre ce au simțit la fiecare activitate.

Însă trebuie să fii atent la cât vorbești, deoarece „copiii s-au săturat de teorie, chiar dacă este vorba de persoana lor”. Ana își amintește de primul atelier de dezvoltare personală la care, după câteva jocuri, au inițiat o dezbatere despre autocontrol: „De unde erau toți energici și voioși, colțurile gurilor li s-au lăsat în jos instantaneu și nimeni nu a mai scos niciun cuvânt.” Una dintre cele mai mari provocări pentru voluntari este să se plieze pe starea de spirit a participanților, să alterneze activitățile și să aibă mereu un as în mânecă pentru momentele în care aceștia se plictisesc.

„Îmi place să fac origami, să rezolv cuburi rubik și să gândesc. Să mă gândesc la noțiuni temporale și la univers.” Acesta este minidiscursul unui băiat tăcut care trece în clasa a VII-a, pe tema „Cine sunt eu”, la un atelier de public speaking. Anei îi este foarte drag acest răspuns și îl are mereu la îndemână

pentru a ilustra faptul că „toți copiii care vin la ateliere sunt foarte isteți, însă majoritatea nu știu să-și pună gândurile în cuvinte”. După două luni de ateliere, copiii se implică mai mult și emoțional, și în asimilarea informațiilor. Zâmbind, Ana observă că aceștia „interacționează mai ușor cu cei din jur, sunt mai deschiși, își spun problemele mai ușor, sunt mai kind”. Ana e mândră de ei, recunoscătoare și nerăbdătoare să dezvolte pe viitor un nou proiect pentru copii.

CLICK: Uite cum arată baraca-școală!

Uite cum arată baraca-școală!

Primăriile au găsit soluția cea mai ieftină ca să rezolve criza spațiilor de învățat

Un container a fost instalat deja în incinta Școlii Gimnaziale Nr. 97

Construcția modulară e racordată la utilități, are calorifere și toalete

Criza spațiilor pentru învățământul românesc a silit primarii, în lipsa banilor, să găsească soluții minime. În sectorul 4 s-a decis în premieră, în București, extinderea școlilor prin amplasarea în curți de barăci ultramoderne.

ADRIAN POPESCU

Proiectul e în valoare de 1,6 milioane de lei și a prevăzut construirea a patru "clădiri" modulare cu destinația after-school. "Am luat modelul Germaniei, unde acest gen de construcții sunt folosite pe scară largă. În urma unei licitații a fost ales tipul de construcție. Ca amplasamente au fost stabilite curțile școlilor gimnaziale "Emil Racoviță" (fosta Școală nr. 93), nr. 97, nr. 100 (din cadrul

Colegiului Național "Petru Rareș") și nr. 1657, ne-a declarat primarul sectorului 4, Daniel Băluță. Două dintre barăci, căci asta sunt de fapt, au fost instalate deja în incinta Școlii Gimnaziale "Emil Racoviță" și a Școlii Gimnaziale nr. 97, iar celelalte urmează a fi puse până la sfârșitul anului. Pe strada Viorele nr 7 se află Școala nr 97, în curtea căreia a apărut prima construcție modulară din programul primăriei. Reporterii Click! au trecut pragul acesteia:

e racordată la utilități, are calorifere, toalete separate pentru băieți și fete și chiar și pentru persoanele cu dizabilități. Are trei săli de clasă, fiecare de 40 mp, o capacitate de 80 de elevi și toate anexele aferente necesare funcționării. "Noi suntem cred cea mai aglomerată școală din sector. Nu o să folosim noua construcție pe post de after-school pentru că avem nevoie de spații pentru învățământul normal. La noi se învață în două schimburi și jumătate și de abia așteptăm să se termine finisajele spațiului și băgăm copiii acolo", ne-a declarat Mihai Popescu, administratorul unității de învățământ.

ZIARUL FINANCIAR: Angajatul din 2020 va trebui să aibă un set complet diferit de abilități față de acum cinci ani. Cât de pregătită este școala românească de „revoluție” și ce idei au alte state?

Angajatul din 2020 va trebui să aibă un set complet diferit de abilități față de acum cinci ani. Cât de pregătită este școala românească de „revoluție” și ce idei au alte state?

● În 2015, creativitatea era pe ultimul loc în topul celor mai căutate abilități de către angajatori, mai importante fiind abilități care țineau de controlul calității, de exemplu ● În 2020, creativitatea va deveni a treia cea mai importantă competență cerută la un interviu de angajare, după cum arată studiile realizate de Forumul Economic Mondial, piața muncii urmând să fie complet reformată pe fondul ascensiunii inteligenței artificiale ● Cât de pregătită este însă România pentru cea mai dramatică schimbare din piața forței de muncă și ce „idei” au alte state?

ROXANA PETRESCU

„Dacă nu schimbăm modul în care îi educăm pe copiii noștri, în 30 de ani de acum încolo vom avea probleme majore”, spunea la începutul acestui an Jack Ma, fondatorul Alibaba, colosul Chinei în zona de e-commerce.

Tot Jack Ma spunea în cadrul întâlnirii de la Davos, eveniment organizat de Forumul Economic Mondial, că păstrând aceleași metode de învățare, copiii de mâine nu vor avea nicio șansă în fața inteligenței artificiale, accentul trebuind să fie pus pe dezvoltarea de soft-skills, așa cum ar fi gândirea independentă sau lucrul în echipă.

„Orice este repetitiv se va automatiza”, avertiza fondatorul Alibaba.

Cine a auzit de creativitate?

Schimbările deja se produc, iar acest lucru este vizibil mai ales la interviurile de angajare. Dacă în 2015 creativitatea era ultima abilitate la care se uitau angajatorii dintr-un set de 10, în 2020 aceasta va ajunge a treia cea mai dorită calitate, alături de abilitatea de a rezolva probleme și de gândirea critică. Concepte precum inteligența emoțională nici nu erau incluse în această listă în

„Principala problemă cu sistemul de testare prin examene este că de multe ori elevii învață doar să treacă testul, iar profesorii tin orele cu scopul unic ca elevii să treacă acest test. Învățarea continuă este scoasă din ecuație.” Forumul Economic Mondial

2015, dar acum această abilitate este una dintre cele mai importante pe care le caută angajatorii. În 2020 însă gândirea analitică, învățarea activă și creativitatea vor fi cele mai râvnite calități ale unui angajat, dexteritatea manuală, abilitatea de a memora lucruri

sau managementul financiar fiind abilitățile care vor pierde cel mai mult din magnetismul lor în fața angajatorilor, tot potrivit Forumului Economic Mondial.

Unde se plasează România în acest context?

La nivelul OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică), o dată la trei ani se desfășoară așa-numitul test PISA (Programul Internațional pentru Evaluarea Studenților - Programme for

Cum va arăta angajatul perfect în 2022?

Lista abilităților din ce în ce mai căutate de angajatori și a celor pe cale de dispariție

Poz.	Abilități la mare căutare	Abilități tot mai puțin căutate
1.	Gândire analitică și inovare	Dexteritate, rezistență, precizie
2.	Învățare continuă, strategii de învățare	Abilitatea de a memora
3.	Creativitate, originalitate, inițiativă	Managementul resurselor financiare și materiale
4.	Programare și design tehnologic	Instalații tehnice și mentenanță
5.	Gândire critică și analiză	Scris, citit, ascultare activă
6.	Rezolvarea problemelor complexe	Managementul personalului
7.	Leadership și influență socială	Controlul calității și al siguranței
8.	Inteligență emoțională	Time management, coordonare
9.	Raționament, rezolvarea problemelor	Abilități vizuale, auditive, de vorbire
10.	Analiza sistemelor și evaluare	Utilizarea tehnologiei, monitorizare și control

SURSA: Future of Jobs Report 2018, World Economic Forum

Devino parte a comunității
www.zf.ro/romania100
și contribuie cu idei la
România de mâine.

International Student Assessment), testare din care face parte și România. În linii mari, scopul testării, care este aplicată elevilor de 15 ani, este de a vedea dacă aceștia au cunoștințele și abilitățile necesare pentru a se integra perfect în societățile moderne.

„Evaluarea se bazează pe subiectele principale, anume științe, citire și matematică. Scopul PISA nu este de a vedea dacă studenții pot reproduce anumite lucruri, ci de a vedea dacă elevii pot extrapola ceea ce au învățat aplicând cunoștințele dobândite în contexte puțin familiare, atât în școală, cât și în afara școlii. Testul este gândit pentru a oglindi faptul că de cele mai multe ori societățile moderne îi recompensează pe indivizi nu pentru ceea ce știu, ci mai ales pentru ceea ce pot să facă prin ceea ce știu”, se arată în prezentarea PISA.

Ultima evaluare a avut loc în 2015, iar România nu a ieșit deloc bine, elevii de aici fiind sub media OCDE la toate subiectele, respectiv știință, matematică și citire. Ce înseamnă acest lucru? O ruptură între partea de teorie și abilitatea elevilor de a aplica noțiunile învățate.

Citește continuarea pe
www.zf.ro/romania100